

Sophie Andersonová

Od autorky *Chaloupky na muřích nožkách*
a *Dívky v medvědí kůži*.

ZLODĚJKA S BOURÍ NA RTECH

HOST

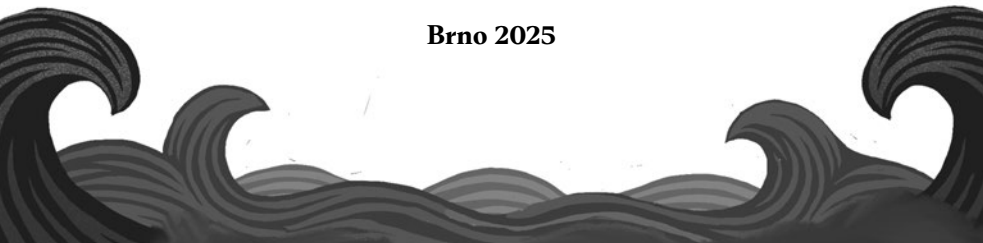
přeložila
Jana Hejná

Sophie Andersonová

Three stylized birds are shown in flight, arranged in a triangular pattern around the top of the title. The bird at the top is centered, while the other two are positioned to the left and right.

ZLODĚJKA
S BOUŘÍ
NA
RTECH

Brno 2025

A decorative border at the bottom of the cover featuring stylized, dark grey waves with white highlights, creating a sense of movement and depth.

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

THE THIEF WHO SANG STORMS

Copyright © Sophie Anderson, 2022

Cover and inside artwork reproduced by permission
of Usborne Publishing Limited. Copyright © Usborne
Publishing Limited, 2022

Cover, inside illustrations and map by Joanna Lisowiec
© Usborne Publishing Limited, 2022

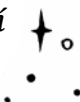
Translation © Jana Hejná, 2025

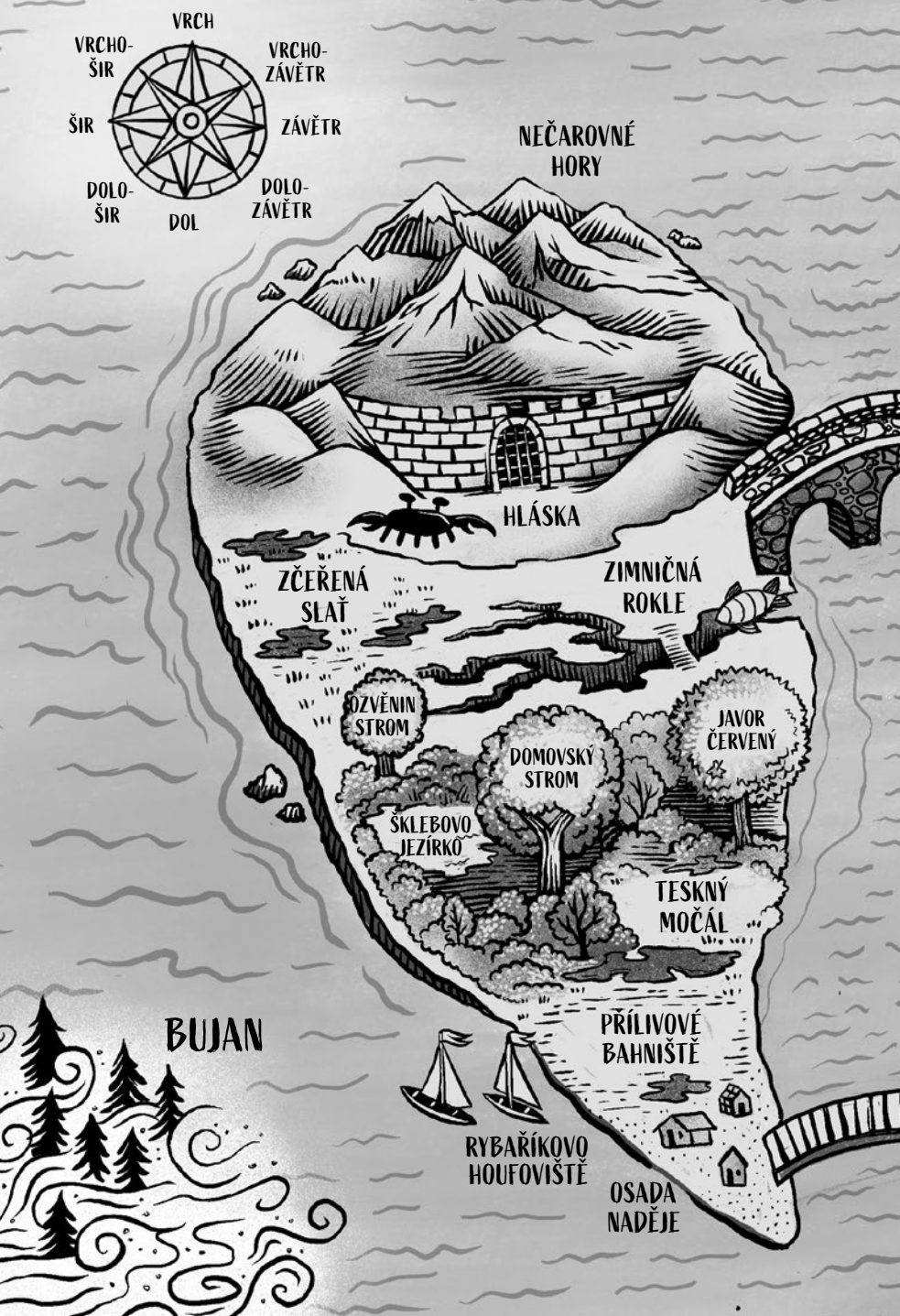
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2941-4 (PDF)

*Rebece Hillové
a Becky Walkerové,
které příběhům vdechují
čarovné melodie*

ZLATÉ HORY

PURPUROVÉ
ÚTESY

ELDOVIA

PALÁC
PIRJINKA

SKLENÍKY

MOST

CESTA

ZÁVĚTRNÍ
STATKY

VODOPÁD

JISKAŘKA

MAPA

MOROVIE

Prolog

Ostrov Morovia má tvar zlomeného srdce. Lidé žijí na klidnější závětrní polovině a alkonostové — ptakolidé — obývají bouřlivější širnou stranu. Ale nebylo tomu tak vždy.

Ještě před třemi lety žili alkonostové s lidmi pospolu, roztroušeni po celé Morovii. Naše rodina bydlela v Jiskravě, městečku na závětrní straně, omývaném zčeřenými vodami jiskřivého moře. S tátou a mámou jsme rádi sedávali na balkoně našeho bytu a pozorovali měkké písky pláže a slaný příboj. Výhled před námi se neustále měnil, protože náš domovský ostrov, Morovia, je jedním z Trojice plovoucích ostrovů. Morovia, Eldovia a Bujan se nechávají unášet na vlnách světových oceánů, v nekonečně proměnlivém vodním tanečku se vzdalují Nehybnině i sobě navzájem.

Eldovia někdy připlouvala tak blízoučko, že jsme jasně rozeznávali mořské ptáky, kteří kroužili kolem

hnízd na jejích purpurových útesech. To Bujan se vždycky držel zpátky, ukrytý v mlhách, které ho věčně ovíjejí. A přece se čas od času mlžný opar na okamžik rozestoupil a nám se naskytl pohled na dráždivé záblesky čehosi lesklého a zlatého. Moc rádi jsme očima pátrali po nových pozoruhodných úkazech a představovali si, co se asi nachází na ostatních Plovoucích ostrovech a vzdálené Nehybnině. Ale nikdy jsme vážně neuvažovali, že bychom se to vypravili zjistit, protože jsme na Morovii byli šťastní.

Moje maminka na balkoně den co den zpívala hlasem vysokým a jasným jako měsíc na nebi, roztáhla křídla modrá jako moře a žlutá jako sluneční svit... Jsme alkonostové, tedy potomci dávných ptačích bytostí, které byly původními obyvateli ostrova.

Většina alkonostů se podobá lidem, ačkoli býváme menší a lehčí, a místo lidských vlasů naše hlavy porůstá peří. Jen málokdo z nás se ale pyšní tak výraznými ptačími rysy jako moje maminka: paže měla úplně pokryté modrými a žlutými pery, a když je roztáhla, stala se z nich křídla.

Největší rozdíl mezi alkonosty a lidmi — právě ten, který na našem ostrově před třemi lety vedl k rozkolu — ovšem na první pohled vidět není.

Téměř u všech alkonostů se totiž před dovršením věku deseti let projeví čarozpěv, magická schopnost našeho hlasu. Existuje spousta různých druhů čaro-

zpěvu. Znáám alkonosty, jejichž zpěv dokáže přimět květiny, aby rozkvetly, oheň hořet jasnějším plamenem nebo navést blesk, aby udeřil do země. A v pověstech o našich dávných předcích se vypráví, že prý uměli měnit tvar hor i tok řek, a dokonce rozprávět s ostrovem samotným.

Můj táta Slavík dokáže zpěvem uhranout člověka a máma uměla písni přivolat motýly. Vzpomínám si, jak se třepetali kolem a přistávali jí na peříčkách, zatímco mě objímala křídly heboučkými a hřejivými jako letní den.

Byl to právě takový letní den před třemi lety, kdy se potopila loď *Radost*. Moře bylo toho dne klidné a nebe bez mráčku. *Radost* byla jen na krátké plavbě kolem ostrova u příležitosti oslav Dne svornosti, když vtom se zničehonic na obzoru zvedla velká přílivová vlna.

S lodí šly ke dnu obě morovijské královny — alkoností a lidská — spolu s padesátkou dvořanů, padesátkou hostů, padesátičlenným orchestrem a jednou zpěvačkou: mou maminkou Alkyón.

Kromě potopení lodi způsobila vlna ještě něco: zaplavila dološirnou část ostrova. To je ta rovinatější, níže položená oblast, která se rozkládá na širné polovině Morovie. Když pak voda ustoupila, zůstal po ní na místě, kde dříve bývaly půvabné písečné duny a líbezné lesíky, mokvající močál, temný, provlhlý a ponurý.

Krajina ostrova se, stejně jako naše životy, navždycky změnila.

Mezi lidmi museli být odjakživa tací, ve kterých čarozpěv vzbuzoval nedůvěru, protože se hned po tragédii začaly šířit všelijaké zvěsti. Přílivová vlna byla prý natolik silná, že ji zkrátka musela vyvolat magie. Zprvu šeptané pomluvy brzy zesílily na hněvivý křik. Obě královny byly pryč a nikdo netušil, co si počít. Z vládnoucí linie přežilo jen dítě — budoucí monarcha Vaša —, které se, vzhledem k věku, panování zatím ujmout nemohlo.

A pak se objevil kapitán Ilja, vůdce družiny královských stráží zvaných bohatýři, jejichž úkolem bylo zajišťovat bezpečí vladařských rodů a celého ostrova. Kapitán Ilja mluvil nahlas a jeho slova měla váhu. Prý má důkazy, že obří vlnu způsobil čarozpěv, který je proto odteď nutné držet pod přísným dohledem — pro ochranu nás všech. Ti z lidských obyvatel, kteří se k naší magické schopnosti už předtím stavěli podezřívavě, s ním okamžitě souhlasili a Ilja mluvil natolik přesvědčivě, že na svou stranu brzy získal i mnohé další.

Život na ostrově se rychle změnil. Kapitán denno-denně rozšiřoval řady bohatýrů, až se zdálo, jako by najednou byli úplně všude. Alkonostům zakázali zpívat. Pak nám zakázali vycházet na veřejnost. Vytlačili nás hlouběji a hlouběji do bažin.

A právě tady se Slavíkem poslední tři roky žijeme. Svůj nový domov jsme překřtili na Teskný močál, protože zdejší vzduch je prosycený žalozpěvy — za maminku a za ostrov. Močál naše smutné písně zrcadlí celým svým bytím. Nad zkalenými vodami se choulí smuteční vrby. Lenivé potůčky trdnomyslně kloko-tají. Cvrčci vržou bez špetky radosti a komáři tísnivě bzučí. Dokonce i hrdelní cvrčení mého ropušího kamaráda Vřídka zní jako pukající srdce.

Moje druhá kamarádka, vodní krysa Fouska, se sice na první pohled usmívá, ale to jen proto, že když byla ještě docela malinká, bahenní krab jí klepetem rozštípl pysk, po čemž jí v jednom koutku tlamičky zůstala obloučková jizva. Jinak Fouska často vzdychá a drbe se na bradě, jako by si zoufala, a hnědý kožíšek jí páchne tak příšerně, že by si snad i tchoř musel zacpat čenich.

Ale za ta léta, co žijeme v močálu, jsem se naučila, že žal nemusí být jen smutný. Když ponurou noci žhnou světélkující brouci a ryby slunečnice vypouštějí teskné bublinkové melodie, Slavík začne vyhrávat zármutek na kytárku vyrobenou ze staré plechovky. Tehdy v mojí duši něco zaplane, jako když se vznítí bahenní plyn.

Slavík mi prozradil, že se tomu pocitu říká nostalgie. Stesk po šťastných okamžicích z minulosti. Mám za to, že když myslím na veselé časy, kdy s námi ještě

byla maminka a žili jsme obklopeni přáteli z řad alkonostů i lidí, nemůžu se ani cítit doopravdy smutně. Ale taky myslím, že je to víc než jen to. Močál se stal naším domovem, i on je svým způsobem krásný: proměnlivý svět plný bažinatých pastí, které pohltní neopatrné, a vodních hladin, v nichž se zrcadlí probleskující paprsky slunce. Svět, který nám poskytuje veškerou potravu i potřebné přístřeší.

Žijí tu tisíce alkonostů, vídáme se ovšem zřídka. Zpočátku, hned po potopení *Radosti*, jsme bydleli všichni spolu, na jednom místě. Ale pak kapitán Ilja nabídl odměnu každému, kdo nahlásí zakázané praktikování čarozpěvu, a několik alkonostů mu začalo donášet výměnou za drobné výsady. Proto jsme teď rozseti po celém mokřadu, jako stébla z ptačího hnízda rozfoukaná větrem, oddělení jeden od druhého pichlavými ostny nedůvěry. Ale naděje existuje.

Máme Hnutí jednoty, které bojuje za změnu. A já vím, že se k němu jednou, zanedlouho, přidám a pomůžu jim zvítězit. Víím to, protože moje jméno, Konopka, představuje jistý druh věštby. Dostala jsem ho do vínku díky starobylé schopnosti nahlédnout pomocí čarozpěvu do budoucnosti právě narozeného dítěte.

Konopky jsou malí, ale pořádně hlasití zpěvní ptáčci, jejichž počty u nás na Morovii vzkvétaly, když lidé s alkonosty společnými silami budovali hospodářství

na závětrném ostrově. Moje jmenná věštba napovídá, že se u mě projeví magie mocnější než nařízení, jež zakazuje čarozpěv, a že ji nějakým způsobem použiju k tomu, abych znovu stmelila znesvářené obyvatele ostrova.

Od mých desátých narozenin, doby, kdy se měl můj čarozpěv probudit, uplynuly už tři roky. Jenže se neprobudil. Ale já vím, že až k tomu jednou dojde, začne se z mých rtů linout bouře, která znovu změní svět.

Moje píseň odešla kapitána Ilju daleko od našeho ostrova a jednou provždy sjednotí alkonosty a lidi. Vrátime se do svých někdejších domovů, získáme zpátky alespoň část z našich dřívějších životů a znovu se shledáme s přáteli. Pak se můj táta zase začne usmívat jako kdysi, když jsme ještě žili na březích zčeřeného jiskřivého moře.

★ 1 ★

Šneci a hlízy

Stojím po kolena v bahně a vrtím v tom vlahém blátičku prsty u nohou. Hledám šnecy a hlízy na dnešní večeri. Slavík hřaduje skoro nade mnou, na tlusté větvi javoru červeného, která vyčnívá nad prašnou cestu.

Je pozdní odpoledne brzy zjara, ale parno je větší než uprostřed léta. Sluneční paprsky bičují zem a spalují mi krk, peří na hlavě se mi zvedá v marné snaze zachytit alespoň nepatrný vánek. Vzduch je těžký a hutný. Kdyby se jen maličko ochladilo, určitě by přišla bouřka. Déšť je třeba, aby se okraje močálu znovu probudily k životu.

Se Slavíkem na závětrní hranici bažiny chodíme alespoň jedenkrát za úplněk. My s Fouskou a Vřídkem hledáme potravu a Slavík z koruny stromu nad naší hlavou sleduje cestu a čeká na projíždějící vůz plný pokladů.

Posledně tu byl travnatý pahorek, na který se dalo posadit, a úzký potůček se zurčící průzračnou vodou.

Na kostěný háček připevněný k vlasci z klejichy jsem tu chytl tři macaté pstruhy a všechno kolem se lesklo v lehkém mrholení.

Celý poslední úplněk ale ostrov spaluje vlna hor-ka a pahorek je teď holý, jen vysušená a popraskaná hlína. Rákosí při březích je zažloutlé a hned se láme, z koryta dříve živoucího potoka se stala mělká, bahnem zakalená stojatá tůňka.

Ofouknu si čelo ve snaze ochladit zpocenou kůži a pravou nohou udělám opatrný krůček hlouběji do bahna. Zatím jsem našla dvanáct velkých šneků a osm tlustých kulatých hlíz šípatky, což nám vystačí na několik vydatných jídel. Ale kdyby se mi těch hlíz podařilo najít víc, mohla bych je zítra semlít na mouku. Děláám to tak, že je zaliju vodou a rozmačkám na kaši, kterou pak nechám vyschnout na sluníčku.

Nohou něco nahmatám a skloním se, rozvážně vnořím ruku do bláta a dávám si dobrý pozor, jestli neucítím pohyb varující před tvorem, který by mě mohl kousnout nebo štípnout. Ale ruka se mi sevře kolem další hlízky. S úsměvem ji vylovím a odnesu Vřídkovi, který hrdě stráží naši hromádku potravy, vklíněnou mezi dva nadzemní kořeny javoru. Když přihodím další hlízu, spokojeně kuňkne a mečíkovou nohou zasune šneka, který se pomaličku pokouší odplazit pryč, zpátky do kořenové spižírny.

Vřídka a Fousku jsem potkala před dvěma lety — zrovna ve chvíli, kdy na ně útočil obrovský bahenní krab. Ropušák, velký asi jako moje sevřená pěst, se pokoušel chránit Fousku, která byla tehdy ještě docela malinké hlodavčí mláďátko, sotva větší než lidská dlaň. Proti krabovi širokému jako moje paže neměli sebe-menší šanci. Já ho sice zaplašila divokým šermováním rukou a boucháním klacíku o klacík, ale tou dobou už si oba zvířecí kamarádi stačili odnést z boje zranění.

Vřídek při krabím útoku přišel o pravou přední nohu. Vzala jsem si ho k sobě a nosila mu brouky a cvrčky, dokud se neuzdravil. S údivem jsem sledovala, jak mu místo chybějící končetiny roste dlouhý a tenký chrupavkovitý výrůstek se zašpičatělým koncem. Právě tomu říkám „mečíková noha“. Vřídek s ní dokáže ťapat stejně dobře jako jiné ropuchy a teď už si i sám loví cvrčky. Přesto se se mnou rozhodl zůstat, i když je volný a může kdykoli odejít.

Ropušák ke mně zvedne vypoulené kulaté oči a mrkne, potom výhružně zašermuje mečíkovou nohou na šneka — kterého musel před okamžikem zahnat zpátky —, jako by ho varoval, ať ho ani nenapadne znovu se pokoušet o útěk. Kývnutím hlavy mu poděkuju a skloním se, abych Fousku pohladila po hlavičce.

Většinou hledá potravu se mnou, ale dnes se vyvalila, s bříškem přitisknutým do hlíny, a podřimuje v horkém dni. Už je dospělá, statná jako vypasený ko-

cour. Zadní nohy s plovacími blánami má roztažené a bílý čumáček položený na hnědých předních tlapkách. Z obou stran čenichu jí jako dlouhý knír visí bílé vousky a oči má přivřené před ostrým slunkem, takže vypadá klidnější, než ve skutečnosti je.

Fouska je odjakživa trochu ustrašená, snad proto, že ji jako docela malou napadl ten krab. Stejně jako Vřídek má i ona svobodu — může si odejít, kdy se jí zachce —, přesto se ode mě nikdy nevzdaluje. Ti dva jsou podobně nerozluční. Mají mezi sebou zvláštní pouto a vlastní způsob dorozumívání. Vřídek na ni klepe mečíkovou nohou a Fouska mu odpovídá mručením. Taky se s nimi dokážu domluvit a obvykle z jejich postoje a pohybů bezpečně poznám, jak se právě cítí.

Fouska zabručí, ani se nenamáhá zvednout hlavu, a já vím, že už se nemůže dočkat, až se vrátíme k našemu domovskému stromu hluboko v srdci močálu, kde je přece jen trochu chladněji. Jsme tady u červeného javoru nejméně hodinu a zatím kolem neprojel jediný povoz. Slavík ovšem dál nehybně stojí na větvi nad námi a upřeně zírá na přilehlou cestu. Nevypadá, že by to chtěl vzdát.

„Už to nebude trvat dlouho, Fousko,“ ujistím ji šepetem a ještě jednou ji podrbu na hlavě, než se vrátím do blátivé tůňky. Sotva však ponořím nohy, popadne mě něco ukrytého v bahně za malíček a štípne tak silně, že musím zatnout zuby, abych nevyjekla bolestí.

Vytáhnu nohu a zamračím se na kraba zavěšeného na maličku. Koryš uvolní stisk a odcupitá pryč. Je docela maličký, sotva na šířku rozevřené dlaně, ale Fouska stejně vykvíkne a pozadu couvá do dutiny pod kořeny javoru. Vyděšeně při tom koulí očima.

„To nic,“ snažím se ji uklidnit a zároveň kroutím proštípnutým prstem, abych setřásla bolest.

Z větve nad hlavou ke mně dolehne Slavíkovo vrkání podobné holubímu. Rozpaží levou ruku s dlaní dolů, což je signál, ať jsme potichu a schováme se. S prstem přitisknutým na pusu se odplížím za Fouskou, abych jí naznačila, že nemá vydávat žádný zvuk, a potom se sama skrčím mezi kořeny a rákosí.

Pro močály mám skvělé maskování. Za ta léta, co tu žijeme, jako by se bažina nenápadně přelila i přese mě samotnou. Moje krátké a načechrané peří na hlavě bývalo červené a bílé, ale za posledních několik pelichání — tedy pravidelných shazování starého peří, které nahradí nové — se změnilo na barvy mokřadů: blátivě hnědou a řasnatě zelenkavou. I moje kůže, která mívala jednolitý růžovobílý odstín, je teď posetá skvrnkami v tónech hnědé a zelené jako sluncem kropenatá hladina tůně zastíněné břizami. Nám alkonostům se během pelichání kromě peří často mění i barva kůže podle toho, jestli potřebujeme být nápadní, nebo naopak splynout s okolím.

Někdy si říkám, že mi snad močál prosákl i do těla. Cítím, jak se hluboko v mém nitru zvedají přílivové vlny, které ho pravidelně zaplavují. Těžko se to vysvětluje, ale jako by se mi s každým přílivem dýchalo snáz, zatímco v době, kdy voda ustupuje a bažina vysychá, ve mně narůstá napětí.

Možná proto se tady na suchu vnější hranice močálu necítím dobře. Anebo jsem jako na trní kvůli tomu, co nás sem se Slavíkem přivádí... co děláme, když kolem projíždí nějaký vůz s pokladem.

Z prašné cesty ke mně dolehne klapot okovaných kopyt a vrzání dřevěných kol. Zadržím dech. Slavíkova levice je pořád natažená, dlaň směřuje dolů. *Zůstaň schovaná.* Jen malinko zvednu hlavu, abych si mohla blížící se povoz tažený koněm prohlédnout.

Přijíždí od Jiskravy, která leží asi hodinu pěšky odsud, na doložavětrném pobřeží. Na lesklém, dobře udržovaném voze se pyšně naparují dva lidé a mně se po tváři hned rozlije úsměv, protože vidím, že jde o nejbohatší z holubů, jak Slavík přezdívá dvořanům, kteří žijí v paláci Pirjinka.

Jsou to muži, vysocí a ramenatí, odění do přepychového modrého hedvábí a ověšení zlatými šperky, jaké nosí jen ti nejmocnější příslušníci královského dvora. Vůz je naložený balíčky, pytli a bednami, takže není těžké poznat, že strávili den nákupy na jiskravském trhu a teď se vracejí domů do palácové-

ho areálu. Ten je vzdálený téměř den chůze a leží na vrchozávětrní straně ostrova, což je hornatá oblast závětrní poloviny Morovie.

Slavík se pustí do zpěvu a já na něj s úžasem zírá. Je tak krásný. Hlas má sladší než všechny ostatní zvuky světa, jemnější a vybranější než tóny vyluzované jakýmkoli nástrojem nebo lidským či alkonostím hrdlem. Je dokonce sladší než ptačí zpěv.

Pera na hlavě má červenohnědá jako úrodná půda rašeliniště porostlého brusinkami a dlouhá jsou až po ramena. Když jsme žili v Jiskravě, duhově se leskla, ale od té doby téměř zmatněla. Což je vlastně jen dobře, protože tady se potřebuje skrývat ve stínech, nikým neviděný. Rezavá kůže se mu životem venku zvrásnila a zdrsněla a jeho oči jsou dvě velké tmavé tůně, v nichž se donekonečna přelévá všechn ten žal a bolest, které s sebou život alkonosta vyhnaného do močálu nese. V půvabných rysech má vepsaný svůj příběh.

Slavíkova píseň se šíří okolím jako javorová vůně odpařovaná ze stromu, v jehož větvích se krčí. Nahrbený je jako sup a drápy na nohou pevně svírá větev. Nikdy jsem nepoznala žádného jiného alkonosta, který by měl takové pařáty.

Vzpomínám si, že když jsme ještě žili ve městě, všichni — alkonostové i lidé — obdivovali tátovy nohy a mámina křídla. Ptačí rysy bývaly považovány za vzácný dar od předků. Jenže dnes se my porostlí

peřím ukrýváme — před lidmi i před sebou navzájem, protože špehem kapitána Ilji může být kdokoli.

V močálu často hlídkují bohatýři a každého alkonosta, kterého by z čarozpěvu i jen podezírali, okamžitě zatknou a odvedou do Hlásky, opevněného a přísně střeženého hradiště, obehnaného vysokými kamennými hradbami. Vyrostlo v Nečarovných horách nedlouho poté, co kapitán Ilja převzal vládu nad Morovií, a nebožáky, kteří tam jednou skončili, už nikdy nikdo neviděl.

Proto jsme se se Slavíkem naučili nepozorovaně pláchnout, střídavě se brodit kalnými vodami a plížit se po souši, tiše šplhat do korun stromů. To pro případ, že v močálu narazíme na bohatýry nebo kohokoli jiného. Občas, když bohatýrská hlídka nemá železné přílby, které by ji proti alkoností magii chránily, nás Slavík před dotěrnými zraky schová pomocí čarozpěvu. Jako právě teď.

Jeho schopností je uhranout a hypnotizovat, zabírá to ovšem jen na toho, koho při zpěvu upřeně pozoruje. Proto na mě píseň v tuhle chvíli nepůsobí. Před potopením *Radosti* pracoval v jiskravské nemocnici, kde svým čarozpěvným uměním tišil pacienty, kteří trpěli bolestmi, a uklidňoval rozrušené. Dobře vím, že mu ta práce chybí, stejně jako příležitost využít magické schopnosti k jinému účelu, než jak je hodláme uplatnit vzápětí.

Jeho pomalá, sladká píseň uhrane koně i dvořany. Oči se jim nepřítomně lesknou a vůz zastaví přímo pod javorem. Slavík nepřestává zpívat, ale ruku teď obrátí dlaní vzhůru. *Je čas.* Čas pustit se do práce. Čas být zlodějkou.

★ 2 ★

Mince a šperky

Zvednutou rukou naznačím Fousce s Vřídkem, ať zůstanou na místě, a pak nenápadně vyklouznu z úkrytu mezi kořeny a rákosím a tiše zamířím na prašnou cestu. Dvořané ve voze mě nevidí ani neslyší, jsou totiž úplně omámeni Slavíkovou písní.

Nejsem žádný drobek ani nijak zvlášť lehká. Vlastně jsem skoro stejně velká jako lidská holka mého věku, ale tady v močálu jsem se naučila kradmosti, klouzat prostorem hladce jako voda. Připlížím se k povozu zezadu a pohledem přelétnu všechny ty balíčky a krabice.

Slavík mě naučil pečlivě vybírat, co ukradnu. Snažím se najít jen několik malých, ale cenných předmětů, které nebude těžké dopravit k Ozvěně, vůdkyni Hnutí jednoty, jehož cílem je zlepšit život nás všech.

Ozvěna uloupené poklady vymění za důležité věci, jaké se v mokřadech těžko shánějí, třeba léky, náradí

a příkrývky, a ty pak věnuje alkonostům, kteří je nejvíce potřebují.

Můj lup taky financuje tajné mise. Nevím sice úplně přesně, o co se jedná — protože jsou tajné —, ale vím, že mají za úkol odstavit kapitána Ilju od moci a spojit alkonosty a lidi, abychom mohli společně usilovat o šťastnější život pro všechny, ve znovusjednocené společnosti.

Za poslední tři roky tyhle mise ničeho nedosáhly. Ale třeba bude úspěšná už ta příští. A pokud ne, povedu misi, která všechno změní, *já* — jen co se u mě rozvine čarozpěv. Jsem si tím jistá, protože mi to předpověděla jmenná věštba: moje magie bude mocná a s velkým dosahem, zrovna jako zpěv konopky. Sjednotí rozdělené obyvatelstvo ostrova. Ale pokud mám do doby, než se konečně projeví, nějak podpořit Hnutí, nezbyvá mi nic jiného než loupežničit na kraji močálu.

Pohled se mi zastaví na balíčku akorát do dlaně. Je označený razítkem klenotníka Tyrkyse. To je ono! Natáhnu se pro něj. Na svou velikost je poměrně těžký a já se usměju při představě, jaké cennosti se v něm asi ukrývají.

Všechno ostatní tam nechám. Slavík mi vždycky klade na srdce, že nám stačí málo a výhradně od nejbohatších dvořanů, kterým uloupené věci dost možná ani nebudou chybět. A když už si všimnou, často si

pomyslí, že je zřejmě zašantročili sami, přinejhorším dojdou k názoru, že je na trhu okradl nějaký kapsář. Důležité je, aby nepojali podezření, že je někdo oloupil cestou, jinak zvýší počty bohatýrských hlídek v okolí, což nám ztíží lupičské výpravy a Hnutí to zkomplikuje veškerou činnost.

Měla bych se hned vrátit do úkrytu pod kořeny javoru, ale neodolám a obejdu vůz ke dvořanům. Na tvářích jim pohrává lehký úsměv Slavíkova očarování. Jeden má na ruce prsten s blyštivým kamenem, velkým jako ostružina.

Vím, že Slavík nebude souhlasit, ale přesto mu ho stáhnou z prstu. A pak, téměř bezmyšlenkovitě, strčím ruku do vaku, který má druhý z mužů přehozený přes rameno, a vylovím odtud malý měšec. Tihle dvořané mají tolik, že jim pár drobností jistě chybět nebude. Zato my potřebujeme každou pomoc, která se naskytne. Měšec zlaťáků a prsten s drahokamem usnadní alkonostům v močálu přežít ve vyhnanství, a možná dokonce zaplatí misi, která nám konečně umožní vrátit se domů.

Hlavou mi zavíří vzpomínky na život v Jiskravě. Jak s rodiči sedíme na balkoně. Ty zelené záclonky, tenké jako křídla vážky, jež se pohupovaly v sebe-menším vánku. Sladká vůně květů katránu vanoucí z oblázkové pláže kousek od města. A moje maminka, s písni na rtech.

Všechno na ní bylo jasné jako slunce. Srdce se mi rozbuší, kdykoli na ni pomyslím, jako bych byla na tajné misi ve vlastních představách. Slavík nesmí poznat, že na ni vzpomínám, mohlo by to ještě prohloubit jeho žal. Proto lovím vzpomínky z paměti, jen když jsem sama, a leštím je jako nejvzácnější drahokamy.

Vybavuje se mi, jak jsme celá rodina chodili na návštěvu za našimi nejbližšími přáteli Florou, Jílem a Stříbranem a máma s tetou Florou se smály, až se celá místnost otřásala. Nebo jak naši seděli na jiskravské pláži a drželi se kolem ramen, zatímco já si kopala s Pěvuškou, Pěnkavou a dalšími spolužáky nebo stavěla hrady z písku se svou tehdejší nejlepší kamarádkou Dobrou. Usmívám se nad vzpomínkami i nad představou, že by nám ty poklady, které právě kradu, mohly pomoci k tomu, abychom se Slavíkem získali zpátky něco z dřívějšího štěstí.

Spokojená s lupem se odplížím do rákosí, kde na mě čekají Fouska s Vřídkem. Oba se tváří nervózně. Slavík se pustí do svižnějšího popěvku, a třebaže oči koně i dvořanů zůstávají zamžené, valach poklusem vyrazí směrem k palácovému areálu. Z omámení se probudí teprve daleko odsud a nikdo z nich si nebude nic pamatovat.

Slavík se zhoupne z větve a vydá se ke mně. Trhacími pohyby připomíná ptáka. Vždycky byl vysoký

a hubený, ale dřív mi nepřipadal tak křehký. Po potopení *Radosti* se shrbil jako trs kamýše ve větru, za jediný den jako by zestárl o tisíc let a z tváře se mu vytratil dříve neustále přítomný úsměv. Právě teď se mračí. Něco ho trápí. Vím, co to je: že jsem vzala ten prsten a měsíc. Ale taky vím, že tady o tom mluvit nezačne. Počká, dokud nebudeme na dohled relativního bezpečí domovského stromu.

Pokyne hlavou na znamení, že je čas zmizet, a bleskově se stáhne do stínů pod javorem. Zamířím k nadzemním kořenům, kde už v pozoru čekají Fouska s Vřídkem, popadnu mošnu, kterou jsem si loni utkala z kopřivových vláken, a uložím do ní ukradený měsíc a balíček. Chystám se přihodit i prsten, ale je tak krásný, že si ho nakonec raději nasadím na palec, abych si ho mohla cestou zálibně prohlížet.

Vřídek dohlédne na to, jak balím šneky a hlízy, načež souhlasně kuňkne a vyleze si na Fousku. Na delších cestách močálem jí vždycky jezdí na hlavě, pohodlně usazený mezi malými kulatými oušky.

Vyrazím za Slavíkem. Fouska mi běží v patách a Vřídek bedlivě sleduje cestu. Mně se pohled neustále stáčí k uloupenému prstenu. Je zlatý, s velkým broušeným drahokamem, který je průhledný, ale kdykoli pohnu rukou, zablýskne se bezpočet malých plošek pestrobarevnými paprsky, jež kloužou po povrchu jako droboučné duhy.

„To je diamant?“ zašeptám a srdce se mi rozbuší. Nic tak cenného jsem ještě neukradla.

Slavík se obrátí a zadívá se na prsten. Povytáhne jedno tmavé perličkové obočí, sundá mi šperk z palce a začne ho zkoumat. „Řekl bych, že ano, Konopko. Barevný diamant, takový má velkou cenu.“ Obočí mu sjede zpátky. „Tohle postrádat budou. Přece jsem ti říkal, ať dvořanům nebereš nic z rukou. Začnou podezírat čarozpěv, bohatýrské hlídky v močálech se znásobí a víc alkonostů skončí v Hlásce. Hnutí jednoty už takhle ztratilo příliš mnoho členů. Co kdyby bohatýři odvedli Ozvěnu? Nebo mě?“

Žaludek se mi při představě, že by zajali Slavíka, stáhne ledovou hrůzou. „To bych nedovolila,“ prohlásím rázně.

Slavík se na mě beze slova podívá, v očích má obavy. Ví, co si říká: neměla bych jak bohatýry zastavit. A bojí se, co by se mnou bylo, kdybych zůstala v močálu sama. V duchu si už potisící vroucně přeju, aby se můj čarozpěv konečně probudil. Nepřipadala bych si tolik bezmocná a zranitelná.

Najednou se cítím hrozně provinile, že jsem ten prsten vzala. Pokusím se pocit viny zaplašit. „Jestli má takovou cenu, tak si představ, jak moc může pomoci Hnutí.“

Slavík otevře pusku, jako by se chystal něco říct, ale nakonec mi jen mlčky vrátí prsten, obrátí se a pokračuje v cestě.

„Jen si představ, jak by mohl Hnutí jednoty pomoci,“ zopakuju a rozběhnu se za ním, abych ho dohonila. Nemám ráda, když si Slavík nechává své myšlenky pro sebe. On tedy obecně o ničem moc nemluví a všechno trápení v tom tichu jen narůstá, jako varovné kvákání, jež stoupá v žabím hrdle.

Když nemluví Slavík, znamená to, že nemluví ani já. Jeho mlčení mě umlčuje. Kdyby se jen trochu otevřel, pomohlo by nám to oběma, zvláště vypořádat se s žalem.

Slavíkův zármutek je tak nezměrný, že úplně pohltí ten můj, jako když močál po ránu přikryje mlha. Zůstává na místě, tíživě nehybný příkrov, který nelze prohlédnout. Proto když je Slavík pohroužený do svého žalu, nevidí mě ani moje truchlení. Oči upírá jen do minulosti, sám a osamocený, a vůbec si neuvědomuje, že bych se do minulosti ráda vypravila s ním, kdyby mi to dovolil.

Takové chvíle jsou pro mě těžké. Přála bych si mít vlastní čarozpěv, abych mohla odzpívat jeho bolest, nebo si ho přizpívat zpátky k sobě. Takhle nemůžu dělat nic jiného než dál shánět potravu a vařit, vyprávět příběhy Fousce s Vřídkem a čekat, až se Slavík vrátí do přítomnosti.

Natáhnu ruku a dotknu se jeho paže. „Třeba ten prsten zaplatí misi, díky níž se konečně vrátíme domů do Jiskravy,“ zašeptám. „Ty můžeš nastoupit

zpátky do práce a já začnu zase chodit do školy. Budeme se scházet s kamarády. A po večerech sedávat na balkoně, pozorovat mořské ptáky a sledovat obzor, jestli nezahlédneme některý z Plovoucích ostrovů.“

Slavík se ke mně obrátí. V koutcích očí se mu lesknou slané slzy a já se leknu, že jsem jeho žal jen zhoršila. Neměla jsem mluvit o našem balkonu, protože právě tam zpívala maminka. Ale Slavík se na mě upřeně dívá, věnuje mi veškerou pozornost a mně se uleví, protože to znamená, že je pořád tady, nepropadl se do vzpomínek.

„S Hnutím to vypadá bledě, Konopko,“ prohodí tiše. „Při našem posledním setkání Ozvěna přiznala, že situace je beznadějná.“

Zamračím se. Mám chuť vyhrknout, že mi to měl říct dřív, vždyť už je to skoro celý úplněk, co se s Ozvěnou viděl naposledy. Ale nakonec výčitku spolкну. Slavík se mi nesvěřuje s tím, o čem se s vůdkyní Hnutí baví, ze strachu, že by mě to mohlo ohrozit. Raději znovu zvednu prsten. „V tom případě je moc dobře, že ho máme. Něco tak cenného určitě pomůže.“

„Ty to nechápeš, Konopko,“ zavrtí Slavík hlavou. „Až příliš mnoho z těch, kteří s Hnutím spolupracovali, skončilo v Hlásce: alkonostové i lidští spojenci. Proto se dnes téměř všichni bojí Hnutí pomáhat. S tím nic nenaděláme.“

„To není pravda.“ Roztřesenou rukou hodím prsten do mošny. „Vždycky se dá něco dělat.“ Bojovně vystrčím bradu a snažím se ze všech sil, aby můj hlas zněl sebejistě, přestože mě uvnitř rozechvívají pochybnosti. „Musíme dál bojovat za sjednocení.“ A pak vykulím oči, protože mi najednou něco dojde. „I ty tomu pořád musíš alespoň trochu věřit, jinak bychom tady přece nebyli a neloupili.“

„Tentokrát jsme nekradli pro Hnutí, Konopko. Mám jiný plán.“ Slavík sklopí oči k dlouhým nohám s pařáty na konci a zachmuří se. Při pohledu na jeho výraz jako bych zabředala do hluboké bahenní pasti, která mě stahuje dolů.

„A to?“ nadhodím nejistě.

„Něco ti teď navrhnu,“ prohlásí Slavík tiše, „ale nechci, abys mi odpovídala hned. Nech si to projít hlavou. Přemýšlej o tom cestou k domovskému stromu a po jídle si o tom promluvíme.“

Zachmuřím se stejně jako on.

„Myslím to vážně, Konopko.“ Zvedne ke mně oči. „Vím, jaká bude tvoje prvotní reakce, a chci, aby ses nad tím doopravdy zamyslela. Vezmeme-li v potaz, že Hnutí nedělá žádné pokroky a ty nemáš čarozpěv —“

„Zatím,“ skočím mu do řeči. „Zatím nemám čarozpěv.“

„...Navíc si zasloužíš pořádné dětství —“ pokračuje Slavík.

„Tak už to řekni!“ vyhrknu.

„Mohli bychom ten prsten vyměnit za loď, Konopko. Za plachetnici s kajutou, na jakých rybáři vyrážejí na moře. Kotví v Rybaříkově houfovišti na pobřeží a některý z nich by na takovou výměnu určitě rád přistoupil.“

„K čemu nám bude loď?“ Mračím se čím dál víc.

„Můžeme opustit Morovii a začít nový život na některém z Plovoucích ostrovů. Bujan se drží dál, ale Eldovia bývá často dost blízko na to, aby se k ní dalo doplavit.“ Slavík se otočí a odejde, než stačím cokoli odpovědět.

Měl pravdu, moje prvotní reakce je okamžitě odmítnout, ze stovky různých důvodů. O Eldovii toho víme málo a o Bujanu ještě méně. Navštívit některý z nich se podařilo pouhé hrstce místních, vracejí se pak s historkami, které si vzájemně odporují. Někteří tvrdí, že na Eldovii žijí alkonostové v míru s ještěřími bytostmi. Jiní namítají, že ještěří lidé jsou ve skutečnosti nebezpeční, nebo že vůbec neexistují. A o Bujanu koluje tolik bláznivých báchorek, že nikdo netuší, čemu vlastně věřit.

V každém případě Morovia je a vždycky byla naším domovem. Tady jsou všechny moje vzpomínky na maminku. A jsou tu i naši přátelé: alkonostové nucení ukrývat se v močálu jako my se Slavíkem a lidé, kteří zůstali daleko odsud, na zvětrání polovině ostrova. Chci je všechny zase vidět.

Chtěla bych zpátky svůj starý život, nechci začínat nový někde jinde. Nadobro opustit Morovii by znamenalo přijít o všechno, o čem jsem v posledních letech snila.

Jestli náš ostrov nedokáže sjednotit Hnutí, pak to budu muset udělat já, jen co získám čarozpěv. Usilovně na tom pracuju. Každý den trénuju zpěv a dělám cvičení, která mě naučila máma. Jejich cílem je zlepšit sílu a rozsah hlasu a naučit se ho lépe ovládat. Broukám a recituju, zpívám stupnice i písničky, a dokonce si zkouším i různé zvuky, všemožné bzikání a mlas-kavky, a při tom se zoufale snažím cítit magii v hrdle nebo v okolním vzduchu. Můj čarozpěv už brzy přijde. *Musí.*

Vyrazím za Slavíkem, moje pohyby jsou ve vzteku skoro stejně trhané jako ty jeho. Fouska ke mně zvedne hlavu — tváří se ustaraně a zmateně — a Vřídek pobouřeně zafučí, protože se kvůli jejímu nečekanému pohybu celý zakymácí.

„To nic,“ zamumlám a uklidňuju tím sebe i ty dva.
„Slavík jen přišel s jedním ukvapeným nápadem.“

Při pohledu na svoje zvířecí kamarády si uvědomím, že představují další důvod, proč nemůžeme odjet. Teď už patří do rodiny a musí zůstat v močálu, nemůžou žít někde na lodi nebo na ostrově, o kterém vůbec nic nevíme.

Až se vrátíme zpátky do našeho bývalého domova v Jiskravě, budu moct Fousku s Vřídkem v mokřadech

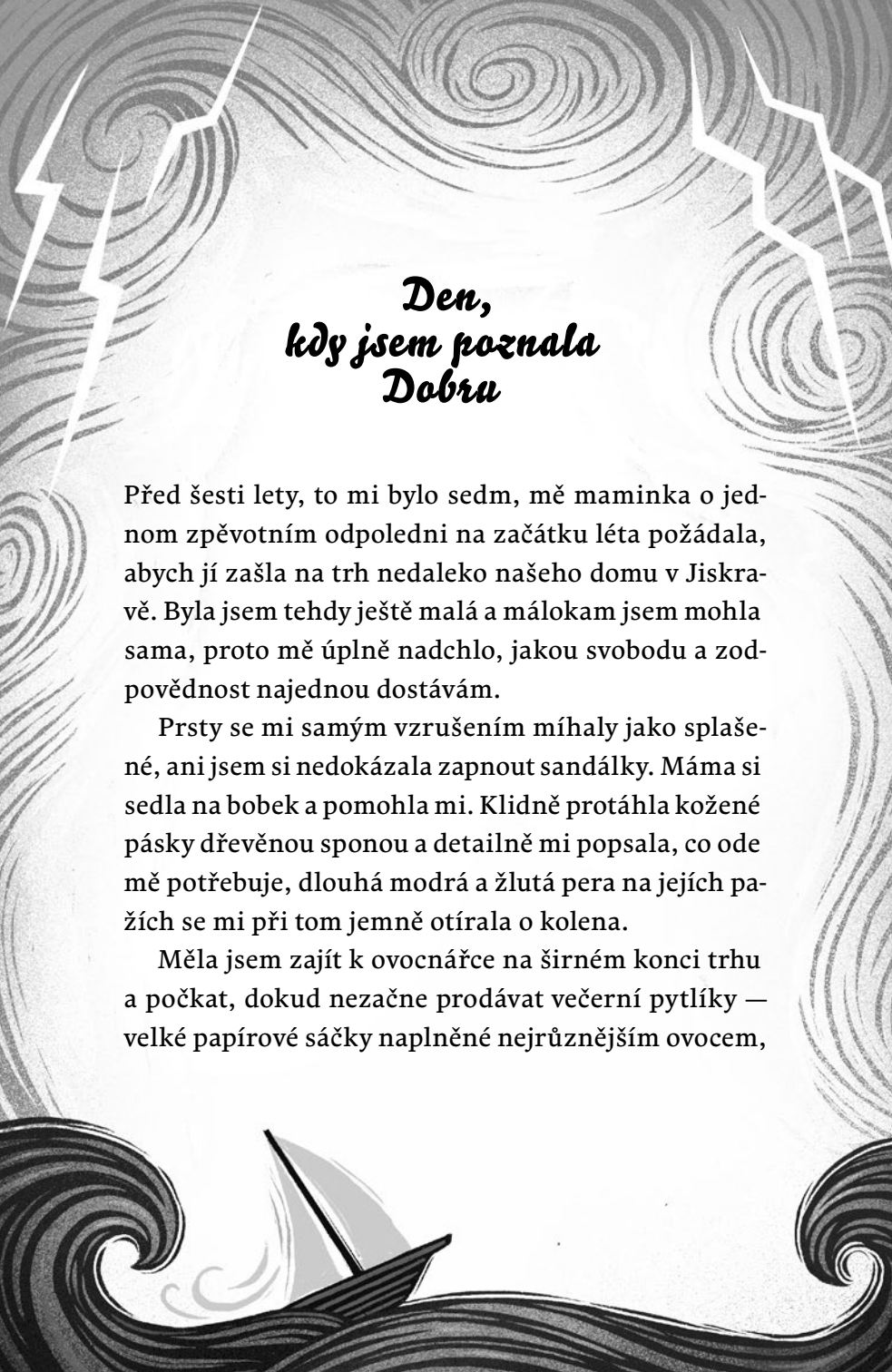
alespoň navštěvovat, ale kdybychom Morovii opustili, už je nikdy neuvidím. Ani žádného ze svých přátel. Nikdy už bych nešla domů ze školy se Stříbranem, nekopala si míčem s Pěvuškou a Pěnkavou, ani neposlouchala, jak náš staříčkový soused Skřivan, který bydlel v bytě pod námi, tiše rozpráví se svou akvarijní rybičkou.

Je k neuvěření, že Slavík s něčím takovým vůbec přišel — opustit ostrov, kamarády a sousedy. Musíme zůstat a problémy řešit, ne před nimi utíkat.

Moje odhodlání sílí s každým dalším krokem. Nemůžu připustit, aby nás odsud Slavík odvezl. Takže musím vymyslet, jak ho přesvědčit, že máme na Morovii zůstat. A to ještě před příchodem k domovskému stromu, protože pak to spolu budeme probírat.

Nemůžu mu říct, že tu chci zůstat kvůli vzpomínkám na maminku, to by ho jen ještě víc rozesmutnilo. Začnu se tedy zamýšlet nad dalšími důvody, proč nechci pryč: kamarádi, domov, místa, kde to mám ráda.

A jak se mi při vzpomínání na minulost i přemítání o budoucnosti často stává, myšlenky se mi okamžitě stočí k Dobře. Nehodlám se smířit s tím, že by mezi námi už napořád zůstala nepřekonatelná propast. Musí přece existovat jiná cesta. Moje bývalá nejlepší kamarádka mi strašně chybí. Naše první setkání před sebou dodnes vidím tak jasně, jako by to bylo včera...

Den, kdy jsem poznala Dobru

Před šesti lety, to mi bylo sedm, mě maminka o jednom zpěvotním odpoledni na začátku léta požádala, abych jí zašla na trh nedaleko našeho domu v Jiskravě. Byla jsem tehdy ještě malá a málokam jsem mohla sama, proto mě úplně nadchlo, jakou svobodu a zodpovědnost najednou dostávám.

Prsty se mi samým vzrušením míhaly jako splašené, ani jsem si nedokázala zapnout sandálky. Máma si sedla na bobek a pomohla mi. Klidně protáhla kožené pásky dřevěnou sponou a detailně mi popsala, co ode mě potřebuje, dlouhá modrá a žlutá pera na jejích pažích se mi při tom jemně otírala o kolena.

Měla jsem zajít k ovocnářce na širném konci trhu a počkat, dokud nezačne prodávat večerní pytlíky — velké papírové sáčky naplněné nejrůznějším ovocem,

které bylo třeba co nejdřív sníst, aby se nezkazilo. Proto ho večer co večer rozprodávali lacino.

Maminka mi dala měďák a kladla mi na srdce, ať ho opatruju jako oko v hlavě. Pak mi dala pusu na tvář a s úsměvem mi otevřela dveře.

Drtila jsem minci tak silně, že jsem cítila, jak se mi ražba obtiskuje do dlaně. Všechny morovijské peníze na sobě mají stejný obrázek. Na jedné straně mince je dlouhé pírkó, symbol laskavosti dávných ptačích bytostí, původních obyvatel ostrova. Na té druhé je symbol jednoty: alkonost s načepýřenými peříčky na hlavě v pevném objetí s člověkem, který má vlasy spletené do copu.

Vyšla jsem ze dveří a z oslnivého jasu slunce zamrkala, až se mi pírkové řasy rozkmitaly. Náš byt se nacházel v prvním patře a byl z něj výhled na pláž. Fasáda měla jasně oranžový odstín úsvitu a plochá střecha byla posetá květináči s rostlinami. Dlouhé listy jim vlály ve větru, jako by měl sám dům bohatou hřívu. Hned před našimi dveřmi začínalo venkovní schodiště, které se svažovalo přímo dolů do písku. Sotva moje oči přivykly oslepujícímu svitu, rozběhla jsem se po schodech dolů a pokračovala dál po pláži. Mořský vánek mi příjemně čechral pírkó na hlavě a na tváři se mi usadil široký úsměv.

Než jsem doběhla na tržiště, které se nacházelo na náměstí hned u druhého konce pláže, byla jsem

už úplně zadýchaná. Zvolnila jsem krok a procházela se mezi stánky, oči vykulené, jak jsem se snažila nezmeškat ani jedinou vteřinku zajímavé podívané. S rodiči jsem tu sice byla už nesčetněkrát, ale teď, když jsem byla sama, mi najednou všechno připadalo docela nové a nezvyklé.

Na dlouhých dřevěných pultech ležely bedny plné ryb a mořských plodů, vyskládaných na odtávajícím ledu. Za stánkem posedávali rybáři a lovci mušlí a hlasitě se smáli, všichni společně, muži a ženy, alkonostové a lidé. Z věšáků opodál splývalo pestrobarevné hedvábí se starobylými alkonostími symboly a tradiční lidské šperky se blyštěly na černém sametovém podkladu.

Zhluboka jsem se nadechla, nasávala vůni slunečnicových semínek pražených tradičním alkonostím způsobem — s papričkami a limetkou — i vůni pochoutek připravovaných lidmi, třeba kořeněných placcek pečených na ohni nebo teplých, cukrem obalovaných koblížků, ze kterých se mi sbíhaly sliny.

Alkonostové a lidé mají sice každý své vlastní tradiční pokrmy, ale tím se spousta z nás nenechá omezit a rádi si pochutnáme i na jiných dobrotách. Mým oblíbeným alkonostím jídlem jsou lojové koule slazené rozinkami, ale chutná mi i lidské sladké pečivo.

Zelináři zvedali nad hlavy večerní pytlíky a vyvolávali: „Kupte si salátovou směs za měďák! Kořenová